

1 PETRUS

2:1-10

Geestelijke groei en de gemeente als Gods geestelijke huis en uitverkoren volk.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/1-petrus/2-1-10

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Van geloofswaarheden naar de praktijk	2 min	4
2	Zelf proeven dat de Heere goed is	4 min	5
3	Nieuw leven voeden en zonde afleggen	3 min	8
4	Kwaadwilligheid en wreedheid afleggen	2 min	9
5	Bedrog, huichelarij en afgunst afleggen	3 min	10
6	Spreeken tot opbouw van anderen	3 min	12
7	Het hart voorbereiden op Gods Woord	4 min	13
8	Christus en gelovigen als levende stenen	3 min	16
9	God als rots en veilig fundament	2 min	18
10	De verworpen steen wordt de hoeksteen	4 min	19
11	De gemeente deelt in Christus' natuur	2 min	21
12	Samen de geestelijke tempel van God	3 min	22
13	Het priesterschap van alle gelovigen	3 min	24
14	Geloven, gehoorzamen en struikelen	2 min	26

15	Voorbestemming en de calvinistische uitleg	4 min	27
16	Verharding als oordeel over eerdere keuzes	3 min	29
17	God opent harten en verblindt ogen	2 min	30
18	Struikelen als gevolg van ongehoorzaamheid	3 min	32
19	De gemeente als Gods heilige volk	3 min	33
20	Collectieve uitverkiezing in Christus	2 min	35
21	Hosea's kinderen: geen ontferming, geen volk	3 min	36
22	Hosea's belofte vervuld in de gemeente	2 min	38
23	Joden en heidenen samen Gods volk	3 min	40
	Om verder te lezen		42

1

Van geloofswaarheden naar de praktijk

We slaan 1 Petrus hoofdstuk 2 op, aan het begin van het hoofdstuk. Het hoofdstuk begint met ‘Daarom’, net zoals hoofdstuk 1 vers 13 met ‘Daarom’ begon. Dat betekent dat Petrus steeds opnieuw begrippen uiteenzet en daarna de toepassing ervan geeft. Telkens wanneer je het woord ‘daarom’ tegenkomt, betekent dat dat er nu een toepassing wordt gemaakt van wat eerder is gezegd.

Ik heb deze vergelijking met Efeze al heel wat keren gemaakt, omdat ik die heel treffend vind. Petrus gaat in zijn eerste hoofdstukken snel langs heel diepgaande theologische gedachten, die hij maar kort noemt, net zoals Paulus dat in Efeze deed. Eén lange zin kan wel een stuk of zes of meer gedachten bevatten die elk een semestercollege aan een theologische opleiding waard zijn. Maar we moeten eraan voorbijgaan. We gaan er niet zo snel aan voorbij als hij, omdat we de tijd nemen om er een aantal te bespreken, zoveel als we kunnen. Maar we moeten beseffen dat we bij sommige heel diepgaande zaken eigenlijk alleen maar de oppervlakte raken.

Het punt met deze diepgaande theologische begrippen is dat we ze waarschijnlijk jaren en jaren en jaren zouden kunnen bestuderen en steeds dieper zouden kunnen doordringen in wat ze betekenen. Maar het belangrijkste wat we moeten weten, is wat het ‘daarom’ is. Deze dingen zijn waar, en er valt ongetwijfeld veel meer over te weten dan wij weten. Misschien valt er veel meer over te weten dan er zelfs maar ergens in de Schrift wordt besproken. Misschien zullen we nooit alles weten wat er over deze dingen te weten valt, maar wat we er wel over weten, heeft gevolgen.

Wat we wel weten, is dat God ons heeft verlost met het bloed van Christus. Wat we wel weten, is dat God dit behoud van eeuwigheid af heeft gepland om ons te verlossen van onze wetteloze daden en van onze doelloze levenswandel. Wat we wel weten, is dat we wedergeboren zijn met de natuur van God Zelf, niet met vergankelijk zaad maar met het Woord van God. Deze dingen weten we. Hoe diep we op deze dingen zouden kunnen ingaan, weet niemand. Maar het weinige dat we wel weten, heeft gevolgen, en daar komt het ‘daarom’ om de hoek kijken. Dit zijn de gevolgen daarvan.

2

Zelf proeven dat de Heere goed is

Hoofdstuk 2 vers 1 zegt:

Leg dan af alle slechtheid, alle bedrog, huichelarij, afgunst en alle kwaadsprekerij.

1 PETRUS 2:1

Als je hebt geproefd dat de Heere genadig is, leg dan bepaalde dingen af en verlang naar iets anders. Ervan uitgaande dat je hebt geproefd dat de Heere genadig is: heb je dat werkelijk gedaan? Petrus kan er niet van uitgaan dat iedereen in de gemeente werkelijk iets van God heeft geproefd, want veel mensen kunnen theologie over God herhalen zonder ooit van Hem te hebben geproefd.

Bij het evangeliseren wordt vaak de vergelijking gemaakt dat je alles over Jezus kunt weten zonder enige ervaring met Jezus te hebben. Vaak wordt een of ander voedingsmiddel als voorbeeld gebruikt, laten we zeggen een appel. Je kunt alles over appels weten. Misschien kun je er een beschrijven. Misschien kun je er een schilderen, een volmaakte afbeelding. Misschien kun je ons een wetenschappelijke uiteenzetting geven over hoe appels verschillen van andere vruchten, of misschien weet je alles over hoe je ze moet kweken. Maar totdat je een hap van een appel neemt, ken je een appel eigenlijk niet. Je weet er alles over, maar je hebt hem nog niet geproefd.

Ik herinner me dat mensen in de jaren zeventig op die manier getuigden. Zolang je niet proeft en ziet, ken je de Heere niet. Misschien ken je alle theologie. Misschien kun je alles herhalen wat de Bijbel over het onderwerp zegt. Maar zolang je niet zelf de stap hebt gezet om iets te proeven en het tot je te nemen, is er een dimensie van kennen die je nog niet kent. Dat wordt vergeleken met proeven.

In Psalm 34 staat:

Proef en zie dat de HEERE goed is; welzalig de man die tot Hem de toevlucht neemt.

PSALMEN 34:9

Ongetwijfeld heeft Petrus dat vers in gedachten wanneer hij zegt:

indien u tenminste geproefd hebt dat de Heere goedertieren is,

1 PETRUS 2:3

We weten dat in Hebreeën hoofdstuk 6 de geestelijke ervaring van mensen wordt beschreven die, in de context, inmiddels afgefallen zijn. Er wordt beschreven waar ze stonden voordat ze afvielen. In Hebreeën 6:4 worden ze beschreven als mensen die:

Want het is onmogelijk om hen die eens verlicht zijn geweest, die de hemelse gave geproefd hebben en deelgenoot zijn geworden van de Heilige Geest,

HEBREEËN 6:4

Dat zal ongetwijfeld het behoud zijn. Ook staat er in vers 5:

en die het goede Woord van God geproefd hebben en de krachten van de komende wereld,

HEBREEËN 6:5

Het proeven duidt erop dat je iets zelf ervaart. Je weet niet alleen met je verstand iets over een zaak, maar je hebt er daadwerkelijk deel aan gehad. Je hebt het zelf geproefd. Hetzelfde woord wordt door de schrijver van Hebreeën gebruikt wanneer hij over Jezus spreekt. In Hebreeën 2:9 staat:

maar wij zien Jezus met heerlijkheid en eer gekroond, Die voor korte tijd minder dan de engelen geworden was, vanwege het lijden van de dood, opdat Hij door de genade van God voor allen de dood zou proeven.

HEBREEËN 2:9

Voordat Jezus kwam en stierf, wist God in theoretische zin wat de dood was. Hij had mensen zien sterven. Hij is Degene Die de dood als straf op de zonde heeft bepaald. Maar Hij had die nog niet geproefd totdat Jezus naar de aarde kwam en daadwerkelijk

stierf. Hij proefde de dood. Dit is de eerste keer dat God de dood van binnenuit ervoer, in plaats van die alleen van buitenaf te analyseren wanneer iemand anders die ondergaat.

De dood proeven is eigenlijk sterven. De hemelse gave proeven, de krachten van de komende eeuw proeven: dat is volgens mij wat de schrijver van Hebreeën beschrijft als een werkelijke christelijke ervaring.

En Petrus ook. Ik bedoel mensen met een echte christelijke ervaring. Misschien hang je alleen maar rond in de gemeente. Je kent de liederen omdat je ze je hele leven al hebt gehoord. Je kunt de leerstellingen herhalen omdat je op de zondagsschool hebt gezeten. Maar als je nooit van God hebt geproefd, ben jij niet degene die ik hier bedoel. Ik heb het over degenen onder jullie die God hebben geproefd. Als je hebt geproefd dat de Heere goed is, dan moet je dit nieuwe leven verzorgen.

3

Nieuw leven voeden en zonde afleggen

Wanneer een baby gezond geboren wordt, moet zijn leven in stand gehouden en gevoed worden. Het moet verzorgd worden, zoals een plant verzorgd moet worden. Zodra het zaad opkomt, moet het verzorgd worden en water krijgen, enzovoort. Een baby moet na zijn geboorte gevoed worden. Je hebt een nieuw leven.

u, die opnieuw geboren bent, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God.

1 PETRUS 1:23

Het beeld van geboren worden en het beeld van een plant die groeit, worden allebei gebruikt in hoofdstuk 1, in de verzen vlak hiervoor. De gedachte is: als je wedergeboren bent,

En verlang vurig, als pasgeboren kinderen, naar de zuivere melk van het Woord, opdat u daardoor mag opgroeien,

1 PETRUS 2:2

Als je zaad bent dat is opgekomen, dan moet je dit verzorgen. Wat je eerst moet doen, is dingen weghalen en daarna dingen toevoegen.

Veel mensen worden niet enthousiast over het Woord van God, ook al belijden ze christenen te zijn. Misschien zijn ze ook wel christenen. Ik weet het niet. Een baby die niet naar melk verlangt, is geen gezonde baby. Hij heeft voeding nodig, en als hij dat niet weet, is er iets niet helemaal in orde met die baby. Er is iets mis met een echte christen die niet naar het Woord van God verlangt, die niet naar het Woord van God verlangt zoals een pasgeboren baby naar melk verlangt. Misschien hebben zulke mensen stap nummer 1 in vers 1 overgeslagen.

Je geniet niet zomaar van het Woord van God zonder eerst een ommekeer in je leven te maken en de levenswijze op te geven die in strijd is met het Woord van God. Hij zegt dat je allereerst iets moet afleggen. Wat dan? Een aantal dingen die eenvoudigweg niet samengaan met leven voor God. Je bent verlost uit je doelloze levenswijze, dus geef die dingen op die bij die doelloze levenswijze horen. Dan kun je op de juiste manier profijt hebben van het Woord van God.

Als iemand de Bijbel leest en bestudeert, maar nog steeds in zonde leeft, kan ik me niet voorstellen dat die veel profijt zal hebben van het Woord van God. Het Woord van God kan hem uiteindelijk wel van zijn zonde overtuigen en hem ertoe brengen die op te geven. Maar tenzij je bereid bent de levenswijze op te geven waaruit je verlost bent, zul je niet gedijen en groeien in de levenswijze waarin je door je nieuwe geboorte bent terechtgekomen.

Dus zegt hij:

Leg dan af alle slechtheid, alle bedrog, huichelarij, afgunst en alle kwaadsprekerij. En verlang vurig, als pasgeboren kinderen, naar de zuivere melk van het Woord, opdat u daardoor mag opgroeien, indien u tenminste geproefd hebt dat de Heere goedertieren is,

1 PETRUS 2:1-3

4

Kwaadwilligheid en wreedheid afleggen

Dit zou in zekere zin een willekeurige opsomming kunnen zijn van dingen die staan voor alle slechte gedragingen van het leven van iemand die niet behouden is. Ik weet niet of we ons op deze specifieke ondeugden meer moeten richten dan op de hele wereld van ondeugden die er zijn. Dit zijn misschien gewoon een paar voorbeelden die voor de hele categorie staan.

Het Engelse woord dat hier met 'slechtheid' is vertaald, is 'malice': kwaadwilligheid. Die is zeker het tegenovergestelde van liefde. Een kwaadaardig mens haat mensen en wenst hun kwaad toe. Een kwaadaardig mens zal vrijwel zeker een wreed mens zijn. Een kwaadaardig mens schept er enig genoegen in als mensen die hij als zijn vijanden beschouwt, kwaad overkomt. Wreedheid past dus heel goed bij kwaadaardigheid. Daar zou niets van in je moeten zitten. Je zou dat nooit tegenover iemand moeten voelen, niet tegenover je vijanden, tegenover niemand. Je zou nooit wreed mogen zijn, zelfs niet als je iemand anders iets pijnlijks moet aandoen omdat het je plicht is om daarmee het leven van weer iemand anders te redden, of misschien zelfs het leven van die persoon zelf.

Een kind een pak slaag geven is niet iets wat een kind prettig vindt, maar je doet het voor zijn bestwil. Soms moet je dingen doen die een ander onaangenaam vindt, of die een ander op een bepaalde manier zelfs pijn doen. Maar je zou dat nooit mogen doen met de gedachte: 'Ik vind het fijn om deze persoon pijn te doen. Ik wil dat hij pijn voelt. Ik wil dat zijn leven ellendig is. Ik wil hem kapotmaken.' Dat is kwaadaardigheid.

5

Bedrog, huichelarij en afgunst afleggen

Bedrog en huichelarij worden samen genoemd. Ik weet niet eens precies waar de grens tussen bedrog en huichelarij ligt. Bedrog is eigenlijk dubbelhartig zijn. Je doet alsof iets zo is terwijl dat niet werkelijk waar is. Bedrog zou liegen zijn, bewust liegen, iets verkeerd voorstellen. Zonder bedrog zijn heeft meer te maken met openheid, dat anderen je zien zoals je bent.

Weet je nog dat Jezus Nathanaël ontmoette in Johannes hoofdstuk 1? Hij zei:

Jezus zag Nathanaël naar Zich toe komen en zei over hem: Zie, werkelijk een Israëliet in wie geen bedrog is.

JOHANNES 1:47

Jezus was er verheugd over dat er ten minste een paar mensen zoals deze man waren die ware Israëlieten waren, anders dan de Farizeeën, die vol bedrog waren. Ze deden altijd alsof ze iets waren. Hij noemde hen huichelaars, en dat woord zelf betekent een toneelspeler, iemand die een masker draagt. De Farizeeën deden alsof ze godsdienstig en rechtvaardig waren, maar dat waren ze in werkelijkheid niet. Het was alleen maar schijn.

Maar Nathanaël was een ander soort Israëliet, een ware Israëliet. Niets van die aanstellerij. Niets van dat doen alsof hij rechtvaardiger was dan hij was. Geen bedrog in hem. Wanneer de 144.000 in Openbaring hoofdstuk 14 worden genoemd, staat er:

En in hun mond is geen leugen gevonden, want zij zijn smetteloos voor de troon van God.

OPENBARING 14:5

De Engelse citaten gebruiken hier en bij Nathanaël dezelfde woorden: ‘no guile’, geen bedrog. Dat betekent opnieuw dat ze ware Israëlieten zijn, werkelijk Israëlieten in wie geen bedrog is, zoals Nathanaël. Wij zouden dus mensen moeten zijn bij wie je eigenlijk krijgt wat je ziet: zonder bedrog, zonder te doen alsof, zonder ons op een of andere manier voor te doen als rechtvaardiger dan we zijn. Huichelarij hangt daar uiteraard heel nauw mee samen.

Afgunst. We weten allemaal wat afgunst is. Iedereen weet uit ervaring wat het betekent om iemand te benijden. Die ander heeft iets wat wij graag zouden hebben. Als je zegt: ‘Nou, ik wou dat ik een beter leven had dan ik nu heb, zoals die persoon dat heeft’, dan is dat niet noodzakelijk zondig. Tenminste, als je niet wenst dat jij het hebt in plaats van die ander. ‘Ik wou dat ik had wat hij heeft, in plaats van dat hij het heeft.’ Dat is volgens mij afgunst. Als je zegt: ‘Ik zou mijn omstandigheden graag verbeteren. Die persoon heeft betere omstandigheden dan ik. Dat inspireert me om hetzelfde te willen doen’, dan is dat niet hetzelfde als zondige afgunst.

Afgunst is wanneer je denkt: ‘Ik zou dat moeten hebben, hij niet. Ik wil dat voor mezelf, desnoods ten koste van hem. Ik stel mijn belangen boven zijn belangen.’ Dat is het tegenovergestelde van liefde, en dat is wat afgunst is wanneer die zondig is.

6

Sprekend tot opbouw van anderen

De Engelse vertaling gebruikt hier ‘all evil speaking’, letterlijk: al het spreken dat slecht is. Dat is een heel ruime uitdrukking. Sommige mensen die ik heb gekend, vonden dat je nooit kritiek op een ander mocht hebben, omdat je dan kwaad over die ander spreekt. Maar het is duidelijk dat de apostel Paulus en Jezus Zelf kwaad spreken over bepaalde mensen. Wat is kwaadspreken dan? Het is een algemene term voor zonden van de mond. Liegen is kwaadspreken. Lasteren is kwaadspreken. Godslastering is kwaadspreken. Er zijn heel wat zonden van de mond. Het boek Spreuken somt er heel wat op: opscheppen, liegen, godslastering, allerlei ongepast spreken.

Het is niet verrassend dat Paulus in Efeze een gedeelte heeft waarin hij even vaag spreekt over zonden van de mond. Maar hij noemt wel iets positiefs dat ons kan helpen te bepalen wat het negatieve is waartegen hij zich uitspreekt. In Efeze hoofdstuk 5, vers 3 en 4, zegt Paulus:

Maar ontucht en alle onreinheid of hebzucht, laten die onder u beslist niet genoemd worden, zoals het heiligen past, en evenmin oneerbaarheid, dwaze praat en lichtzinnige taal, die onbehoorlijk zijn; maar veelmeer past dankzegging.

EFEZE 5:3-4

Dus grove grappen, vuile praat, dwaas gepraat, die vallen duidelijk onder de dingen die christenen niet zouden moeten doen. Wat daar precies onder valt, wordt niet uiteengezet. Maar blijkbaar moeten we enig onderscheidingsvermogen gebruiken om te beoordelen of onze grappen wat te grof worden, of dat ons spreken dwaas wordt.

Maar in Efeze 4, vers 29, staat:

Laat er geen vuile taal uit uw mond komen, maar wel iets goeds, wat nuttig is tot opbouw, opdat het genade geeft aan hen die het horen.

EFEZE 4:29

Verdorven taal zou een synoniem zijn voor kwaadspreken. Maar wat is verdorven taal? In plaats van ons te vertellen wat verdorven taal is, vertelt hij ons wat daartegenover staat. In Efeze 4, vers 29, zegt hij:

Maar wat er uit je mond komt, moet iets goeds zijn dat anderen helpt groeien waar dat nodig is, zodat het de mensen die luisteren goeddoet.

Dat is wat een goed gesprek is. Het bouwt op waar dat nodig is. Het brengt mensen genade. Er zijn natuurlijk allerlei manieren van spreken die dat niet doen, en dat zou verdorven taal zijn. Als je iemand veroordeling brengt, als je iemand misleiding brengt, als je iemand woede brengt, dan is dat kwaadspreken. Als je iemands reputatie kapotmaakt door laster, of wat dan ook, dan is dat kwaadspreken. Al die dingen moet je wegdoen.

7

Het hart voorbereiden op Gods Woord

Dus, vanaf 1 Petrus 2:1: zodra je al die dingen hebt weggedaan, of in wezen afstand van die dingen hebt genomen, volgt de oproep uit vers 2:

En verlang vurig, als pasgeboren kinderen, naar de zuivere melk van het Woord, opdat u daardoor mag opgroeien,

1 PETRUS 2:2

Je zult groeien als je het Woord van God tot je neemt en verteert.

Die vertering van het Woord van God gaat niet noodzakelijk vanzelf. Alleen maar lezen of horen heeft niet altijd de uitwerking die het zou kunnen hebben als het op de juiste manier wordt ontvangen. Veel mensen groeien op in de gemeente, kinderen groeien op in de gemeente, en als ze ouder worden, blijkt dat niets ervan is aangeslagen. Ze hebben er helemaal geen baat bij gehad. Ze hebben het gehoord, maar ze hebben het niet gegeten. Om op de juiste manier door het Woord van God te groeien, moet er beslist nog iets bijkomen naast alleen maar horen.

De gelijkenis van de zaaier spreekt over die verschillende soorten grond. Sommige horen het Woord van God, of het zaad, ontvangen het op de juiste manier en brengen vrucht voort. Andere niet. Een oppervlakkige ontvangst op steenachtige grond. Een hard hart dat het helemaal niet ontvangt. Een hart dat het ontvangt, maar waar ook de misleiding van de rijkdom is, en de doornen en distels komen op en verstikken het.

In een parallelgedeelte van Mattheüs 13 spreekt Jezus over het zaad en de zaaier. Ik geloof dat het in Lukas staat, hoofdstuk 8, vers 15:

En waar het zaad in de goede aarde valt, dat zijn zij die het Woord horen, het in een oprecht en goed hart vasthouden, en in volharding vruchten voortbrengen.

LUKAS 8:15

De King James-vertaling zegt: 'een goed en eerlijk hart'. De Engelse vertaling die ik hier gebruik, zegt: 'een edel en goed hart'. Dat wil zeggen: het Woord van God wordt ontvangen in het juiste soort hart en brengt daardoor het juiste soort vrucht voort. In Jakobus staat iets wat daar sterk op lijkt. Jakobus hoofdstuk 1, vers 21 zegt:

Leg daarom af alle vuilheid en elke uitwas van slechtheid en ontvang met zachtmoedigheid het in u geplante Woord, dat uw zielen zalig kan maken.

JAKOBUS 1:21

Opnieuw dezelfde gedachte als bij Petrus: doe deze dingen weg en ontvang in plaats daarvan het Woord van God. Het lijkt noodzakelijk te zijn dat je hart voorbereid is om het Woord te ontvangen.

Van de vier soorten grond waarop het zaad viel, bracht er maar één werkelijk iets voort. Er waren drie soorten grond die niets zouden voortbrengen. Hetzelfde Woord, hetzelfde zaad, werd aangeboden aan alle mensen die door die vier soorten grond worden voorgesteld. Maar slechts één soort bracht vrucht voort. De veronderstelling hier is dus dat je niet alleen maar passief naar het Woord van God luistert en verwacht dat dat iets voor je doet. Je moet de grond voorbereiden, je hart voorbereiden om het te ontvangen. Dat betekent dat als je weet dat er zonde in je leven is, je je van die bekende zonde bekeert. Je breekt met zonde waarvan je weet hebt. Je kunt in het christelijke leven misschien een tijdje vooruitkomen met een verborgen zonde in je leven, maar je zult niet groeien. Het Woord van God zal geen vrucht in je leven voortbrengen zolang dat aan de gang is. Je moet met die dingen breken, ze van je wegdoen, en dan de melk van het Woord ontvangen en ernaar verlangen, zodat je daardoor kunt groeien.

8

Christus en gelovigen als levende stenen

In 1 Petrus 2:4-10 staat:

en kom naar Hem toe als naar een levende steen, die wel door de mensen verworpen is, maar bij God uitverkoren en kostbaar, dan wordt u ook zelf, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die God welgevallig zijn door Jezus Christus. Daarom staat er in de Schrift: Zie, Ik leg in Sion een hoeksteen die uitverkoren en kostbaar is; en: Wie in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden. Voor u dan, die gelooft, is Hij kostbaar; maar voor de ongehoorzamen geldt: De steen die de bouwers verworpen hebben, die is de hoeksteen geworden, en een steen des aanstoots en een struikelblok; voor hen namelijk die zich aan het Woord stoten, door ongehoorzaam te zijn, waartoe zij ook bestemd zijn. Maar u bent een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een volk dat God Zich tot Zijn eigendom maakte; opdat u de deugden zou verkondigen van Hem Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht, u, die voorheen geen volk was, maar nu Gods volk bent; u, die zonder ontferming was, maar nu in ontferming aangenomen bent.

1 PETRUS 2:4-10

Ik heb dit hele gedeelte gelezen, ook al zullen we het in kleinere stukken moeten behandelen om het te bekijken. Dat komt doordat het één doorlopende gedachtegang is, en hij in het volgende vers een nieuwe richting inslaat. Hij begint te spreken over het komen tot Christus, wat wij doen. Hij gebruikt het beeld van Christus als een levende steen. Hij zegt dat ook wij levende stenen zijn. We zijn dus van dezelfde soort.

Trouwens, stenen leven over het algemeen niet, zoals we weten. Niemand hoeft ons dat te vertellen. Een levende steen zou dus een uniek verschijnsel zijn, niet iets natuurlijks. Stenen leven van nature niet. Als je toevallig een levende steen ontdekt, heb je iets unieks ontdekt. Van Christus wordt gezegd dat Hij als een levende steen is. Maar meer nog, van ons wordt in vers 5 gezegd dat wij levende stenen zijn. Dat betekent dat we delen in die unieke natuur van Christus.

Wanneer hij het beeld van een steen op ons toepast — wij zijn levende stenen — heeft hij het over een stenen gebouw. Wij zijn als stenen die worden samengevoegd tot de muur van een gebouw. Wij worden opgebouwd tot een geestelijk huis. Wanneer Christus een steen wordt genoemd, heeft dit beeld van een steen een grotere verscheidenheid aan toepassingen. Ja, Hij is een hoeksteen, dus ook Hij maakt deel uit van het gebouw. Hij is ook de funderingssteen, want in vers 6 citeert hij Jesaja 28:16. Hoewel hij het niet helemaal met dezelfde woorden citeert als die in ons boek Jesaja staan, stelt hij Jezus beslist voor als de hoeksteen van het gebouw. In Jesaja 28:16 staat eigenlijk:

daarom, zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik leg in Sion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostbare hoeksteen, die vast gegrondvest is. Wie gelooft, zal zich niet weg haasten.

JESAJA 28:16

Hij is dus een funderingssteen. Hij is ook een hoeksteen. De beeldspraak verschuift vaak in deze metaforen. Maar Hij is ook een struikelblok. Dat is nog iets wat een steen kan zijn.

9

God als rots en veilig fundament

God wordt in het Oude Testament vaak de rots van Israël genoemd. David en Mozes gebruiken allebei die uitdrukking en noemen God onze rots. Gewoonlijk werd er met een rots in het Oude Testament een soort vesting bedoeld. Het werd in elk geval gebruikt als een parallel beeld voor een vesting. Als mensen met pijl en boog op je schoten, was het goed om een rots te hebben waarachter je kon schuilen. Een rotswand

was nog beter. Een vesting die uit rotssteen is gebouwd, is goed. Boven op een hoog rotsplateau was je behoorlijk veilig. Je kon achter de rotspunten schuilen, en als het regent terwijl je daar bent, spoelt het niet weg zoals zand. Je hebt een stevige plek om te zijn, een stevige vesting.

Op een rots bouwen, zei Jezus, is een huis bouwen waar je een huis hoort te bouwen, omdat de rots niet zal wegspoelen wanneer de overstromingen komen. Maar een huis op zand bouwen, dat is iets anders. God wordt de rots genoemd, en het beeld van de rots heeft meerdere kanten. Dat zien we zelfs in de passage waarin Petrus Jezus de levende steen noemt. Hij heeft hier een veelzijdige voorstelling van wat een rots is. Toen Jezus aan het einde van de Bergrede zei dat we op een rots moesten bouwen, maakte Hij in elk geval heel duidelijk dat Hij het over Zichzelf of Zijn onderwijs had. Hij zegt:

Daarom, ieder die deze woorden van Mij hoort en ze doet, die zal Ik vergelijken met een verstandig man, die zijn huis op de rots gebouwd heeft;

MATTHEÛS 7:24

Dus op een rots bouwen is bouwen op het gezag van Christus, op Zijn heerschappij, op de toewijding om Hem te gehoorzamen. Dat is je huis op een rots bouwen.

10

De verworpen steen wordt de hoeksteen

Hier is Jezus een rots. Ik weet niet precies waarom Petrus hier het beeld van de rots wil invoeren, maar het is niet belangrijk dat we dat per se achterhalen. We zien dat hij het wel invoert. Jezus is een rots, een steen:

die wel door de mensen verworpen is, maar bij God uitverkoren en kostbaar.

1 PETRUS 2:4

Wanneer hij dat in vers 4 zegt, zinspeelt hij op twee verschillende passages uit het Oude Testament. De schrijvers van het Nieuwe Testament gebruikten graag een aantal passages uit het Oude Testament over rotsen, die ze op Jezus toepasten. Op twee daarvan wordt in vers 4 gezinspeeld.

Met de woorden ‘Hij is inderdaad door mensen afgewezen’ verwijst Petrus naar Psalm 118, vers 22. Dat vers citeert hij later ook daadwerkelijk in vers 7. Hij citeert Psalm 118, vers 22, waar staat:

De steen die de bouwers verworpen hadden, is tot een hoeksteen geworden.

PSALMEN 118:22

Ik weet niet precies hoe de psalmdichter dat bedoelde, maar de schrijvers van het Nieuwe Testament geloven dat de Heilige Geest daarmee zei dat Jezus de steen is die door de bouwers werd verworpen.

Opnieuw is het een beeld uit de bouw. Er wordt een stenen gebouw gebouwd, en de bouwers van het gebouw hebben deze steen niet geschikt bevonden voor hun doeleinden. Hij past niet in hun bouwplan, dus verwerpen ze deze steen. Maar kijk nu eens: God heeft een heel nieuw gebouw rondom die ene steen gemaakt. De bouwers zagen er de waarde niet van in, dus verwierpen ze hem. Maar God zag er wel waarde in, en Hij zei: ‘Die wordt nu de hoeksteen van Mijn nieuwe gebouw.’

Wie zijn de bouwers? Het zijn duidelijk degenen die Christus verwierpen, en in het bijzonder de Joodse leiders. Jezus werd aan Israël voorgesteld als de Messias, maar Hij was niet het soort Messias dat ze zochten. Ze hadden hun eigen bouwplan voor het Koninkrijk van God, en Hij was niet het soort Koning dat ze wilden. Ze wilden niet dat hun voorstelling van het Koninkrijk gebouwd werd op het soort Koning dat Hij beweerde te zijn. Het is als een steen die niet in hun project paste. Dus verwierpen ze Hem, doodden ze Hem.

Ze bouwden aan hun eigen project, en toen God de Messias voorstelde, paste Hij gewoon niet in hun project. Dus verwierpen ze Hem, maar vervolgens wordt hun project door God verworpen, omdat ze de hoeksteen verwierpen die God had gezonden. God bouwt een nieuw huis, de gemeente, op Christus, ons fundament en

onze hoeksteen. Dat verhaal over de steen die door mensen wordt verworpen, in vers 4, verwijst naar het feit dat Psalm 118, vers 22, zegt dat er een steen zou zijn die de bouwers zouden verwerpen, maar die God zou aanvaarden en gebruiken als de bepalende steen van het nieuwe project.

Het andere deel van vers 4 zegt:

Maar door God uitgekozen en kostbaar.

Dit is een verwijzing naar Jesaja 28:16, die hij in vers 6 citeert. Daar staat:

daarom, zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik leg in Sion een steen ten grondslag, een beproefde steen, een kostbare hoeksteen, die vast gegrondvest is. Wie gelooft, zal zich niet weg haasten.

JESAJA 28:16

Dat is natuurlijk wat er in vers 4 staat:

‘door God uitgekozen’.

‘Uitverkoren en kostbaar.’

Dat staat ook in vers 4. In vers 7 zegt hij:

‘Dus voor jullie die geloven, is Hij kostbaar.’

Deze hoeksteen, Christus, is kostbaar, gewaardeerd door ons die geloven. Voor degenen die niet geloofden, is Hij een verworpen hoeksteen.

Wat Jesaja 28:16 en Psalm 118, vers 22, de verzen die in vers 6 en 7 van deze passage worden geciteerd, gemeen hebben, is dat Jezus wordt aangeduid als een hoeksteen van een gebouw. Petrus brengt die twee bij elkaar terwijl hij het over de bouw van de nieuwe tempel heeft.

11

De gemeente deelt in Christus' natuur

Ook wij maken deel uit van het gebouw. Wij zijn levende stenen, zegt hij in vers 5:

Ook jullie worden als levende stenen opgebouwd tot een geestelijk huis, een heilig priesterschap.

Daar verschuift het beeld, want een priesterschap en een huis zijn twee verschillende dingen. De priesters in het Oude Testament dienden in het huis van God, de tempel. Maar hij zegt dat wij allebei zijn. Wij zijn het huis en het priesterschap. Dat wil zeggen dat de tempel in het Oude Testament en het priesterschap dat daarin diende, elk op hun eigen manier als beeld van de gemeente dienen.

Als we als een huis worden voorgesteld, zijn we stenen die tot een huis worden opgebouwd. Jezus is de voornaamste hoeksteen. Als we als een priesterschap worden voorgesteld, zijn we priesters. Jezus is de hogepriester. Als je de andere beelden voor de gemeente in de Bijbel neemt, zoals het lichaam, het lichaam van Christus: wij zijn het lichaam, Hij is het Hoofd. Of het gezin: God is de Vader, Jezus is de oudere Broer, de Eerstgeborene, en wij zijn de kinderen van God.

Deze metaforen voor de gemeente geven Christus altijd de voornaamste plaats, maar wij hebben dezelfde natuur. Wij zijn kinderen van God, maar Hij is de Eerstgeborene van het gezin. Wij zijn stenen; Hij is de Hoeksteen. Maar waar het om gaat, is dat wij op Hem lijken. We zijn alleen niet zo belangrijk als Hij. Hij is Degene Die de voornaamste plaats inneemt. Maar afgezien van die voornaamste plaats heeft Hij ons in hoge mate dezelfde natuur gegeven als Hijzelf. Zo bouwt Hij een tempel, een geestelijk huis, een geestelijke tempel.

12

Samen de geestelijke tempel van God

Petrus heeft dit waarschijnlijk weer van Paulus. Misschien krijgt hij het rechtstreeks van God, maar hij is vertrouwd met Paulus. Elders spreekt Petrus over de brieven van Paulus en hoe die overeenstemmen met wat hij zegt. In Efeze zien we opnieuw dat Paulus precies dit punt maakt. Paulus gebruikt de term 'levende stenen' niet. Dat is iets waarmee Petrus komt om hetzelfde te beschrijven als waar Paulus het over heeft.

In Efeze 2, vers 20 tot en met 22, heeft Paulus het erover dat wij huisgenoten van God zijn geworden. Hij zegt in vers 20:

gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten,
waarvan Jezus Christus Zelf de hoeksteen is,

EFEZE 2:20

Paulus heeft dus ook deze passages uit Psalm 118 en Jesaja 28 in gedachten. Jezus is de belangrijkste Hoeksteen, precies zoals Petrus zei.

‘In Wie’, dat wil zeggen: in Christus.

en op Wie het hele gebouw, goed samengevoegd, verrijst tot een
heilige tempel in de Heere; op Wie ook u mede gebouwd wordt
tot een woning van God, in de Geest.

EFEZE 2:21-22

Hij heeft het over ons.

Hoewel Paulus de term ‘levende stenen’ niet gebruikt, zegt hij dat christenen samen worden opgebouwd. Het beeld is dat van stenen die tot een gebouw worden opgebouwd. Petrus ziet ons als stenen, in overeenstemming met de metafoor van Paulus. Maar ze hebben het allebei over een geestelijk gebouw. God woont nu in mensen, niet alleen in afzonderlijke personen. Het is niet zo dat ik de tempel ben en jij de tempel bent. Het is zo dat het hele lichaam van Christus gezamenlijk de tempel is. Alle christenen samen. God bereidt het lichaam van Christus erop voor om uiteindelijk de definitieve en eeuwige woonplaats van God te zijn. Maar Hij woont nu al onder ons.

Jezus zei:

Want waar twee of drie in Mijn Naam bijeengekomen zijn, daar
ben Ik in hun midden.

MATTHEÛS 18:20

In Hebreëen 3:6 stond dat:

Christus echter is getrouw over Zijn huis als Zoon. Zijn huis zijn wij, als wij tenminste de vrijmoedigheid en de roem van de hoop tot het einde toe onwrikbaar vasthouden.

HEBREEËN 3:6

En er staat:

‘Wij zijn Zijn huis.’ Paulus zei tegen de Korinthiërs:

Weet u niet dat u Gods tempel bent en dat de Geest van God in u woont?

1 KORINTHE 3:16

Dit idee van aardse tempels heeft dus afgedaan en is vervangen door een geestelijke tempel. Daar heeft Petrus het over. Hij verwerkt hier de ideeën van Paulus. Natuurlijk zijn het Gods ideeën. Ik spreek alleen over de ideeën van Paulus omdat ik heb geprobeerd te laten zien hoe sterk Petrus in deze eerste brief overeenkomt met vooral Efeze, maar ook met de geschriften van Paulus elders, waarvoor Petrus zegt bewondering te hebben. Die heeft hij duidelijk.

13

Het priesterschap van alle gelovigen

Behalve een geestelijk huis zijn wij ook een priesterschap. Dat wordt verderop ook genoemd in vers 9, waar hij zegt:

U bent een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap.

1 PETRUS 2:9

Het priesterschap van de gelovige is duidelijk een van de nieuwtestamentische leerstellingen waardoor het nieuwe verbond verschilt van het oude verbond. In het oude verbond was er binnen Israël een groep mensen die priesters waren, en zij bemiddelden tussen de meeste Israëlieten en God. Maar in het nieuwe Israël, in het

nieuwe volk van God, hebben we geen groep binnen de groep die voor de rest als bemiddelaars optreedt. Wij bemiddelen allemaal. Wij hebben allemaal dezelfde voorrechten als de priesters en dezelfde plichten als de priesters.

Een van die plichten is natuurlijk om te bemiddelen tussen God en de rest van de wereld. Onze priesterlijke taak is dus om voor de wereld te doen wat het priesterschap in Israël voor Israël deed. Wij zijn een koninkrijk dat uit priesters bestaat.

En U hebt ons voor onze God gemaakt tot koningen en priesters, en wij zullen als koningen regeren over de aarde.

OPENBARING 5:10

Zo staat het in Openbaring 5:10. Als priesters vervullen wij de taken van priesters tegenover de wereld om ons heen.

Wat zijn de taken van priesters? Ze brengen offers. Wij offeren onze lichamen:

Ik roep u er dan toe op, broeders, door de ontfermingen van God, om uw lichamen aan God te wijden als een levend offer, heilig en voor God welbehaaglijk: dat is uw redelijke godsdienst.

ROMEINEN 12:1

Romeinen 12:1. Wij brengen:

Laten wij dan altijd door Hem een lofoffer brengen aan God, namelijk de vrucht van lippen die Zijn Naam belijden.

HEBREEËN 13:15

Hebreeën 13:15. Maar we onderwijzen ook het Woord, want dat deden de priesters ook. De priesters onderwezen de rest van Israël in het Woord van God, de wet van God. Jezus droeg ons op:

Ga dan heen, onderwijs al de volken, hen dopend in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest, hun lerend alles wat Ik u geboden heb, in acht te nemen. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding van de wereld. Amen.

MATTHEÛS 28:19-20

De kerk heeft dus deze priesterlijke taak tegenover de rest van de wereld, die het priesterschap van Israël ooit tegenover hen had.

Dat is natuurlijk een afzonderlijke theologische bespreking, waar Petrus met één enkele zinsnede aan voorbijgaat: dat wij zijn:

een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die God welgevallig zijn door Jezus Christus.

1 PETRUS 2:5

Die geestelijke offers zijn, zoals ik al zei, het offeren van onze lichamen, zelfs het offeren van de vrucht van onze lippen en ook onze goede werken. Hij zegt in Hebreeën, volgens mij is het 13:16, ik denk dat dat het is:

En vergeet het weldoen en het onderlinge hulpbetoon niet, want aan zulke offers heeft God een welgevallen.

HEBREEËN 13:16

Verwijzing gecontroleerd: de spreker noemde Jesaja 13:16, maar de bewoording is Hebreeën 13:16.

Wij brengen dus als priesterschap offers aan God. Natuurlijk vertegenwoordigen we God ook tegenover de wereld door de mensen te leren zich te houden aan wat Christus geboden heeft. Dat is natuurlijk evangelisatie en discipelschap.

14

Geloven, gehoorzamen en struikelen

We hebben vers 6 en 7 al genoemd, waar hij eenvoudigweg deze twee citaten aanhaalt waarop hij in vers 4 heeft gezinspeeld. Hij deed een uitspraak in vers 4 en onderbouwt die door deze twee passages in vers 6 en 7 te citeren. Waar ik je terloops even op zou willen wijzen, is dat hij in vers 7 zegt:

‘Dus voor jullie die geloven, is Hij kostbaar, maar voor degenen die niet gehoorzamen...’ En zie je de tegenstelling?

Degenen die geloven tegenover degenen die ongehoorzaam zijn. Opnieuw gaat hij er gewoon van uit dat dit de normale tegenstelling is. Hij zou kunnen zeggen:

‘Voor jullie die geloven, is Hij kostbaar. Voor degenen die niet geloven, is Hij een steen waarover ze struikelen.’

Maar ‘niet geloven’ en ‘ongehoorzaam zijn’ zijn hetzelfde. Voor hem is dat de vanzelfsprekende tegenstelling. Hij zei:

Voor degenen die niet gehoorzamen, is de steen die de bouwers hebben afgekeurd de belangrijkste hoeksteen geworden.

In vers 8 citeert hij uit een andere passage. Die andere passage komt eigenlijk ook uit Jesaja, maar uit een ander gedeelte van Jesaja: Jesaja 8:14, waar staat dat Hij is:

Hij zal tot een heiligdom voor u zijn, tot een steen des aanstoots, en tot een rots waarover men struikelt voor de beide huizen van Israël, tot een strik en een val voor de inwoners van Jeruzalem.

JESAJA 8:14

Een steen kun je gebruiken in een gebouw. Stenen kun je voor heel veel dingen gebruiken. Je kunt ze zelfs als munitie gebruiken als je een slinger hebt en reuzen wilt doden. Maar het is zo dat Jezus als steen wordt voorgesteld als Degene Die een centrale rol speelt in wat God op aarde doet, in wat Hij bouwt. Maar ook voor degenen die Hem afwijzen, blijft het niet zonder gevolgen. Het is niet alleen zo dat ze iets mislopen, maar ze struikelen over Hem. Ze nemen aanstoot aan Hem.

15

Voorbestemming en de calvinistische uitleg

En hij zegt in vers 8:

Zij struikelen doordat zij ongehoorzaam zijn aan het Woord, waartoe zij ook bestemd zijn.

1 PETRUS 2:8

Deze zinsnede, daar waren ze ook voor bestemd, is een tekst die als bewijs voor het calvinisme wordt aangevoerd. Die mensen die Christus afwijzen, doen dat omdat God hen ertoe bestemd heeft Hem af te wijzen, over het Woord te struikelen. Dus zegt de calvinist: 'Zie je wel, God heeft van tevoren bepaald dat sommige mensen gelovigen zullen zijn en dat sommige mensen geen gelovigen zullen zijn en verloren zullen gaan.'

Eén ding is interessant: als je tegenwoordig met calvinisten praat, zijn de meesten niet zo uitgesproken in hun calvinisme als Calvijn zelf was. Calvijn had er geen moeite mee te zeggen dat God sommigen van tevoren bestemd had om naar de hemel te gaan en dat Hij sommigen van tevoren bestemd had om naar de hel te gaan. Moderne calvinisten zeggen dat tweede deel liever niet. Ze zeggen alleen: 'Nou, God heeft niemand gepredestineerd om naar de hel te gaan. Het is alleen zo dat iedereen hoe dan ook al op weg was naar de hel. Hij heeft alleen sommigen gepredestineerd om hen te behouden.'

Maar zie je, volgens hun leer heeft God zoveel mensen gepredestineerd als Hij wilde. Volgens de predestinatie in het calvinisme was God niet beperkt in het aantal mensen dat Hij kon predestineren. Hij wacht immers niet tot zij aan bepaalde voorwaarden voldoen. Het is onvoorwaardelijke uitverkiezing. Dat betekent dat God, als Hij wilde, slechts één persoon kon predestineren om behouden te worden, of vijftig procent, of negentig procent, of zelfs honderd procent. God kon zoveel mensen predestineren als Hij maar wilde. Binnen het calvinistische stelsel heeft Hij slechts sommigen gepredestineerd om behouden te worden. Het is alsof God de wereld aantrof op weg naar de hel en van tevoren bepaalde dat Hij er een paar zou redden en de anderen niet, terwijl Hij dat wel had gekund. Dat betekent dat Hij hen dus wel gepredestineerd heeft om niet behouden te worden, als die leer waar is.

Dat is een onaangename uitspraak. Daarom zullen bijna alle calvinisten die je tegenwoordig leest of spreekt, zeggen: ‘Nee, God heeft niemand gepredestineerd om verloren te gaan.’ Maar door alleen sommigen te predestineren om behouden te worden, zou Hij hetzelfde doen als de rest predestineren om niet behouden te worden, maar verloren te gaan. En toch, als dit vers dat we bekijken het calvinisme ook maar enigszins ondersteunt, dan ondersteunt het de meer uitgesproken vorm van het calvinisme. Want als het zegt dat God van tevoren bepaald heeft dat de ongelovigen ongelovig zouden zijn en verloren zouden gaan, dat ze over het Woord zouden struikelen, dan leert het beslist de leer die Calvijn onderwees, maar die de meeste calvinisten tegenwoordig niet durven te onderschrijven.

Als het ook maar van toepassing is op het calvinistische betoog, dan is het geen uitspraak over wie God behouden heeft, wie Hij gepredestineerd heeft om behouden te worden, maar over wie Hij gepredestineerd heeft om niet behouden te worden. Ze struikelen omdat, ja, waarom? Omdat ze daartoe bestemd waren. Als dit zegt dat God hen, voordat ze geboren waren, ertoe bestemd heeft te struikelen, dan is dat toch predestinatie om verloren te gaan? Predestinatie tot verdoemenis.

16

Verharding als oordeel over eerdere keuzes

We moeten beseffen dat we, tenzij de Bijbel zo iets in het algemeen leert, voorzichtig moeten zijn met de gedachte dat één passage dat als enige leert. Dat zou een zaak van groot belang zijn. Als het waar is dat God de massa's mensen die Hij naar Zijn eigen beeld heeft gemaakt, eenvoudigweg heeft gemaakt om hen ertoe te bestemmen in de hel te branden, dan is dat een ingrijpende gedachte. Je zou denken dat heel wat Bijbelverzen die suggestie, die tegen je intuïtie ingaat, te hulp zouden komen. Dit is een van de zeer, zeer weinige teksten die ze ooit zouden gebruiken om dit punt te maken.

Maar maakt die tekst dat punt? Zegt hij dat? Zegt Petrus dat mensen die ongelovig zijn, ongelovig zijn omdat ze vóór de grondlegging van de wereld van tevoren bestemd waren om ongelovig te zijn? Nou, als de Bijbel dit elders leert, dan zou dit vers daar natuurlijk een ondersteunende tekst voor kunnen zijn. Maar volgens mij hoeft je het

niet zo op te vatten. Zeggen dat ze ertoe bestemd waren over het Woord te struikelen, betekent niet noodzakelijk dat ze vóór hun geboorte ertoe bestemd waren over het Woord te struikelen.

Als God bepaalde mensen heeft aangewezen om over het Woord te struikelen, kan dat zijn omdat ze zich eerder in hun leven al tegen Hem hadden gekeerd. En dit is het oordeel dat Hij over hen brengt. Zoals toen Hij het hart van de farao verhardde. God bepaalde beslist dat de farao zijn hart zou verharden en het volk tijdens de eerste negen plagen niet zou laten gaan. Maar dat betekent niet dat Hij dat voor de farao al vóór zijn geboorte had voorbeschikt. God deed dat toen de farao volwassen was. De farao had al een heel leven als slecht mens achter zich en verdiende Gods oordeel. Aan het einde van het leven van de farao, nadat hij er zelf voor gekozen had een heel goddeloos mens te zijn, zegt God: 'Ik ga je straffen door te bepalen dat je de rest van je leven opstandig zult zijn, hoeveel pijn je dat ook doet. En het zal je veel pijn doen, want hierdoor zullen er negen, tien plagen over je komen. Ik bepaal dat je op deze manier door je opstandigheid zult lijden. Ik verhard je hart, zodat je je niet zult bekeren.'

We zouden kunnen zeggen: 'Waarom zou God dat doen?' Ik weet niet waarom God dat altijd zou doen. Ik weet niet waarom Hij het niet altijd doet en het soms wel doet. Maar waar het hier om gaat, is dat Zijn verharding van de farao, zodat hij zich niet zou bekeren, niet iets eenzijdigs was wat God vóór de geboorte van de farao deed en waartoe Hij hem predestineerde. God trof de farao juist aan als een goddeloos mens die het oordeel verdiende. Dit is het oordeel dat Hij uitsprak: 'Ik ga bepalen dat je zult lijden en op deze manier aan je einde zult komen. Dat is je oordeel voor de keuzes die je in vrijheid hebt gemaakt. Ik heb je er niet toe gepredestineerd om die keuzes te maken. Maar nu je ze hebt gemaakt, predestineer Ik deze straf voor je. Ik wijs je dit toe.'

Er staat niet dat deze mensen gepredestineerd waren om te struikelen. Er staat dat ze aangewezen waren om te struikelen. Op welk moment werden ze daartoe aangewezen? Dat weten we niet. Maar het is beslist heel goed mogelijk dat God hen heeft aangewezen om te struikelen vanwege hun eerdere keuzes om ongehoorzaam te zijn.

17

God opent harten en verblindt ogen

We weten dat Jezus en Paulus allebei aangaven dat de Joden in de tijd van Jezus Hem grotendeels verwierpen omdat God hun ogen verblindde. Ze waren aangewezen om niet te geloven. Maar waarom deed Hij dat? Jezus zei dat het was omdat ze de wet van Mozes al verwierpen. Hij zei:

Maar als u zijn Schriften niet gelooft, hoe zult u Mijn woorden geloven?

JOHANNES 5:47

Dat wil zeggen: er was een tijd geweest waarin ze positief op God hadden kunnen reageren. Hij deed een beroep op hen en zij verwierpen Hem. Dus zegt Hij: ‘Jullie oordeel is dat Ik jullie zal verblinden. Als jullie verwerpen wat Ik jullie eerder heb geopenbaard, zal Ik jullie niet laten zien wat Ik nu ga brengen.’

Degenen die werkelijk Gods trouwe overblijfsel in Israël waren, al voordat Jezus kwam, waren degenen die God tot Hem bracht. Denk maar aan Handelingen, volgens mij hoofdstuk 16, denk ik, toen Paulus naar Filippi kwam en Lydia daar was. Er staat:

En een zekere vrouw, van wie de naam Lydia was, een purperverkoopster uit de stad Thyatira, die God diende, luisterde naar ons. En de Heere opende haar hart, zodat zij acht gaf op wat door Paulus gesproken werd.

HANDELINGEN 16:14

Verwijzing gecontroleerd: de spreker noemde Jesaja 16, maar de bewoording is Handelingen 16:14.

Calvinisten wijzen erop: ‘Kijk, God opende haar hart. Het is God Die mensen laat geloven of niet laat geloven, overeenkomstig Zijn predestinatie.’

Er wordt daar niet naar predestinatie verwezen, maar wel naar het feit dat ze een aanbieder van God was voordat God haar hart opende. Mensen die God aanbaden voordat ze over Christus hoorden, waren erop voorbereid om baat te hebben bij Christus en in Hem te geloven. God zegende hen met de openbaring van Christus omdat ze al naar Hem toe neigden. Tegen degenen die Hem al verwierpen, zei Hij: 'Jullie verdienen de waarheid niet.'

18

Struikelen als gevolg van ongehoorzaamheid

Paulus zei in 2 Thessalonicenzen hoofdstuk 2 dat het komt doordat mensen de liefde voor de waarheid niet aannemen. Hij zegt:

En daarom zal God hun een krachtige dwaling zenden, zodat zij de leugen geloven,

2 THESSALONICENZEN 2:11

zodat ze de leugen zullen geloven. Het is niet omdat Hij hen vóór hun geboorte heeft gepredestineerd om een leugen te geloven. Het is omdat ze de liefde voor de waarheid niet hebben aangenomen toen ze de gelegenheid hadden. Daarom zendt God hun een krachtige dwaling.

Dus als Petrus zegt dat er mensen zijn die gestruikeld zijn omdat God hen heeft aangewezen om te struikelen, hoeven we niet aan te nemen dat hij bedoelt dat God hen daartoe al lang vóór hun geboorte heeft aangewezen. Het betekent alleen dat dit Gods oordeel over hen is. We mogen ervan uitgaan dat als God een oordeel over hen brengt, ze iets hebben gedaan wat een oordeel verdiende. En dat moeten ze dan hebben gedaan toen ze in die zaak nog keuzevrijheid hadden.

Er zijn veel mensen die zich zo beslist tegen God hebben gekeerd voordat ze het Evangelie horen, dat Hij hun niet de eer schenkt van een openbaring van Wie Christus is wanneer ze het Evangelie wel horen. Het heeft gevolgen als je je hart tegen God verhardt. En met deze mensen die struikelen, heeft hij het ongetwijfeld over de Joden die Christus verwierpen. Ik zeg dat omdat zij de bouwers zijn die de steen verwierpen. De steen die die bouwers verwierpen, over Hem zijn ze gestruikeld. Waarom? Zij

waren degenen, de Joodse leiders, die zich eerder tegen God hadden gekeerd en de wet van Mozes niet gehoorzaamden. Ze namen de openbaring die God eerder had gegeven niet aan. Dus bepaalde God dat ze ook zouden struikelen wanneer ze het Evangelie hoorden. En dat deden ze.

Zelfs dat kan ons dwarszitten, maar of dat nu zo is of niet, het is beslist een andere kwestie dan dat God vanaf de grondlegging van de wereld predestineert dat een bepaald percentage van de mensen gewoon naar de hel zal gaan en daarin geen andere keuze zal hebben.

Er is nog een andere manier om dit vers te begrijpen. Die verschilt maar een klein beetje. En die houdt in dat zij ertoe bestemd waren om te struikelen omdat ze ongehoorzaam waren. Er staat:

Zij struikelen doordat zij ongehoorzaam zijn aan het Woord, waartoe zij ook bestemd zijn.

1 PETRUS 2:8

Dat betekent niet dat hun ongehoorzaamheid voor hen bestemd was, maar dat ze struikelen vanwege hun ongehoorzaamheid. Er staat dat ze ongehoorzaam waren aan het Woord, en daarom bepaalde God dat ze zouden struikelen. Die uitleg laat de formulering toe. Ik beweer dus niet dat we een onweerlegbare arminiaanse uitleg hebben die de calvinistische uitleg zomaar uit de ring slaat. Maar ik zeg wel dat het vers op beide manieren kan worden uitgelegd. Als je het calvinisme elders in de Schrift hebt aangetoond, zou je dit vers calvinistisch kunnen uitleggen. Maar dat is helemaal niet noodzakelijk. De specifieke dingen die calvinisten op grond van dit vers beweren, staan er niet.

19

De gemeente als Gods heilige volk

Tegenover degenen die struikelen, staan wij in vers 9 en 10.

Het Engelse woord 'generation' moet hier waarschijnlijk worden opgevat als een familie, een geslacht. Dat kan het woord 'generation' betekenen. En hij zegt:

jullie zijn een uitverkoren volk.

Volgens mij staat hier in veel nieuwe vertalingen 'a chosen race', een uitverkoren geslacht.

Hij heeft dat priesterschap al genoemd. Maar het is koninklijk. Dat wil zeggen: priesters van het Koninkrijk. Koninklijk heeft te maken met het koningschap. Er wordt niet noodzakelijk gezegd dat wij koningen zijn, maar wij zijn priesters in het Koninkrijk. Het is een koninklijke rol die we onder de Koning vervullen.

De Engelse vertaling noemt ons 'a holy nation', een heilige natie. We zien de gemeente niet zozeer als een natie, omdat we bij een natie denken aan een politieke eenheid met bepaalde grenzen enzovoort. Zoals de natie Amerika of Canada of Mexico of Israël, of welke dan ook. Er zijn naties met grenzen. Ze zijn politiek afgebakend. Het Koninkrijk van God lijkt daar eigenlijk wel enigszins op. De gemeente is ook zo. We hebben een Koning, maar we hebben geen begrepsd grondgebied. We zijn in feite een natie binnen de naties. We wonen in andere naties.

Een beetje zoals de zigeuners misschien, of zoals de Israëlieten toen ze in de diaspora leefden. Zij zijn een natie. Ze zijn een afzonderlijk volk onder een afzonderlijk bestuur, in zekere zin. Ze volgen de wet van Mozes, als ze zich daaraan houden, maar ze wonen in Duitsland of Rusland of Amerika of Polen of ergens anders. Ze zijn een verstrooide natie. En dat zijn wij ook. We zijn één natie onder één Koning, maar we zijn verstrooid onder de naties.

En wij zijn die natie waarnaar Jezus verwees in Mattheüs hoofdstuk 21, aan het einde van de gelijkenis van de wijngaard en de pachters van de wijngaard. In Mattheüs hoofdstuk 21, vers 43, zei Jezus:

Daarom zeg Ik u dat het Koninkrijk van God van u weggenomen zal worden en aan een volk gegeven dat de vruchten ervan voortbrengt.

MATTHEÛS 21:43

Israël was de natie die het Koninkrijk als eerste ontving, bij de berg Sinaï. God zei dat tegen hen in Exodus 19:5 en 6. Hij zei dat zij Zijn Koninkrijk zouden zijn als ze gehoorzaam waren. Maar nu zei Jezus:

Het wordt van jullie afgenomen en aan een ander volk gegeven.

Dit is geen politieke natie. Hij nam het Koninkrijk niet van Israël af om het aan de Britten of aan de Amerikanen of aan de Arabieren te geven. Hij nam het af en gaf het aan een geestelijk volk, een geestelijke natie. En Petrus zegt:

Jullie zijn dat heilige volk, Gods eigen bijzondere volk.

1 PETRUS 2:9

Dit zijn allemaal termen die in het Oude Testament op Israël van toepassing waren. Maar nu schrijft Petrus aan christenen en zegt hij dat Israël het uitverkoren geslacht was, het koninklijke priesterschap, de heilige natie, Gods bijzondere volk. Veel verzen in het Oude Testament gebruiken zulke woorden wanneer ze over Israël spreken. Hij zegt dat jullie, christenen, die titels nu dragen, omdat jullie in Christus bij God horen. Jullie hebben die posities.

20

Collectieve uitverkiezing in Christus

Ik wil erop wijzen dat de woorden ‘geslacht’, ‘priesterschap’, ‘natie’ en ‘volk’ collectieve termen zijn. Hij zegt dat het uitverkoren zijn iets collectiefs is. De natie is uitverkoren of heilig. Het geslacht van de christenen is uitverkoren. Dit zijn collectieve termen. God heeft de gemeente als geheel uitverkoren. En ik zeg dat omdat sommigen van jullie weten waar ik op doel. Sommigen misschien niet, maar dit is een ander begrip dan de gedachte dat mensen individueel uitverkoren zijn.

God koos in het Oude Testament de natie Israël uit, maar individuele mensen konden er naar eigen keuze wel of niet deel van uitmaken. De uitverkiezing betrof de natie als geheel, Israël. God koos Israël uit om de natie te zijn waaruit Hij de Messias zou laten voortkomen. Als een heiden bij Israël wilde horen, dan kon dat. Hij kon een proseliet worden, deel gaan uitmaken van Israël. Er werd gezegd dat hij, als hij dat deed, als een van de geboren inwoners van het land kon zijn. Hij kon een Israëliet zijn. Als een Jood geen gelovige in Jahweh wilde zijn, kon hij weggaan en zou hij van Israël worden afgesneden.

Welke personen de natie vormden, kon veranderen. Mensen konden erbij komen en mensen konden eruit gaan, maar de natie zelf was uitverkoren. Als je erbij kwam, was je een van het uitverkoren volk. Als je wegging, was je niet langer een van het uitverkoren volk. Zo is het ook met Christus, Die het nieuwe Israël is. Als je in Christus bent, ben je in Hem uitverkoren. Als je Christus verlaat, behoort je niet tot de uitverkorenen. De uitverkiezing betreft de categorie, degenen die in Christus zijn. De natie, het priesterschap, het volk, het geslacht: dit zijn categorieën die een geheel aanduiden. En daarom betreft de uitverkiezing waarover Petrus spreekt die categorieën, en niet noodzakelijk de individuele leden ervan. Wij hebben ook bepaalde keuzes als het gaat om onze deelname of het ontbreken daarvan.

21

Hosea's kinderen: geen ontferming, geen volk

Aan het einde van vers 9 staat over ons:

Hij heeft ons uit het donker naar het licht geroepen.

Dat is een vrij algemene uitspraak die in veel Bijbelgedeelten vaak wordt herhaald. Maar de volgende uitspraak is niet algemeen. Er staat:

Vroeger waren jullie geen volk, maar nu zijn jullie Gods volk; vroeger hadden jullie geen ontferming gekregen, maar nu wel.

Dit is een heel belangrijk vers om bij stil te staan, omdat hij Hosea citeert, of op zijn minst duidelijk op Hosea zinspeelt. Hosea had twee zonen die hij niet als zijn kinderen erkende, omdat ze kennelijk buitenechtelijk waren. Hosea's vrouw ging vreemd. Ze was een vrouw van ontucht, van hoererij. Zijn eerste kind lijkt zijn eigen wettige kind te zijn geweest, maar ze kregen nog twee andere kinderen. God zei:

Zij werd opnieuw zwanger, en zij baarde een dochter. Daarop zei Hij tegen hem: Geef haar de naam Lo-Ruchama, want Ik zal Mij voortaan niet meer ontfermen over het huis van Israël, want Ik zal hen zeker wegvoeren.

HOSEA 1:6

Als je Hosea hoofdstuk 1 opzoekt, zien we dit verhaal. Hosea staat direct na Daniël, waardoor het een van de kleine profeten is die je gemakkelijker kunt vinden. De kleine profeten zijn de moeilijkst te vinden boeken in de Bijbel voor iemand die de volgorde niet helemaal uit zijn hoofd kent. Maar Daniël is gemakkelijk te vinden, en Hosea is het volgende boek daarna.

In Hosea hoofdstuk 1 krijgt Hosea zijn eerste kind bij zijn vrouw Gomer, in Hosea 1:4. Zijn kind heet Jizreël. Maar daarna worden er nog twee kinderen geboren. In vers 6 staat:

En ze werd weer zwanger en kreeg een dochter. God zei tegen hem: Noem haar Lo-Ruchama, want ik zal geen medelijden meer hebben met het volk Israël.

Lo-Ruchama, de naam van het meisje, betekent 'geen barmhartigheid'.

Dan staat er in de verzen 8 en 9:

Toen zij Lo-Ruchama niet meer de borst gaf, werd zij weer zwanger, en zij baarde een zoon. En Hij zei: Geef hem de naam Lo-Ammi, want u bent niet Mijn volk en Ik zal er voor u niet zijn.

HOSEA 1:8-9

Dat betekent 'niet Mijn volk' of 'geen familie van Mij'.

Het interessante hier is dat wanneer je vrouw een kind krijgt en je hem 'niet van mij' noemt, 'geen familie van mij', dat sterk doet vermoeden dat het een buitenechtelijk kind is. Er was reden om dat te vermoeden. Het is interessant dat bij de geboorte van Hosea's eerste kind de indruk wordt gewekt dat het Hosea's kind is. Er staat in vers 3:

Hij ging en nam Gomer, een dochter van Diblaïm; zij werd zwanger en baarde hem een zoon.

HOSEA 1:3

Het klinkt alsof hij gemeenschap met haar had en hij de vader van het eerste kind is. Maar bij de andere twee kinderen staat er alleen:

Zij werd opnieuw zwanger, en zij baarde een dochter. Daarop zei Hij tegen hem: Geef haar de naam Lo-Ruchama, want Ik zal Mij voortaan niet meer ontfermen over het huis van Israël, want Ik zal hen zeker wegvoeren.

HOSEA 1:6

Er staat niet dat hij met haar heeft geslapen, maar ze werd opnieuw zwanger. Door wie, daar doet de tekst geen uitspraak over.

22

Hosea's belofte vervuld in de gemeente

Maar in vers 10 staat:

Toch zal het aantal Israëlieten zijn als het zand van de zee, dat niet gemeten en niet geteld kan worden. En het zal gebeuren dat in de plaats waar tegen hen gezegd is: U bent niet Mijn volk, tegen hen gezegd zal worden: Kinderen van de levende God.

HOSEA 1:10

Dat is de naam 'Lo-Ammi'.

Dus waar God tegen sommige mensen zei:

Jullie zijn mijn volk niet, zal Hij hen de zonen van de levende God noemen. Maar kijk eens naar Hosea hoofdstuk 2, vers 22 in de Nederlandse versnummering:

Dan zal Ik haar voor Mijzelf in de aarde zaaien. Ik zal Mij ontfermen over haar die geen ontferming had ontvangen. Tegen hen die niet Mijn volk waren, zal Ik zeggen: ‘Jullie zijn Mijn volk.’ En zij zullen zeggen: ‘U bent mijn God.’

HOSEA 2:22

Hier verwijst Petrus naar. Hij zegt:

Jullie hadden geen ontferming ontvangen, maar nu wel. Jullie waren geen volk, maar nu zijn jullie Gods volk.

1 PETRUS 2:10

Petrus spreekt de gemeente aan alsof zij de vervulling van deze belofte in Hosea zijn.

Als je Hosea hoofdstuk 1 en 2 leest zonder het nieuwtestamentische commentaar van Petrus, krijg je de indruk dat God eenvoudigweg zegt dat Israël, het noordelijke koninkrijk, in de tijd van Hosea opstandig was, en dat God zegt:

Zij werd opnieuw zwanger, en zij baarde een dochter. Daarop zei Hij tegen hem: Geef haar de naam Lo-Ruchama, want Ik zal Mij voortaan niet meer ontfermen over het huis van Israël, want Ik zal hen zeker wegvoeren.

HOSEA 1:6

Dat zal voor hen veranderen. Op een dag zullen ze weer Zijn volk zijn. Op een dag zullen ze weer barmhartigheid ontvangen. Dat is de indruk die je zou krijgen als je alleen Hosea hoofdstuk 1 en 2 las. We hebben het niet allemaal gelezen, maar je kunt me daarin vertrouwen, of je kunt het zelf lezen. Je zult merken dat het klinkt alsof Hij zegt dat diezelfde Israëlieten die Hij heeft verworpen, later hersteld zullen worden.

Maar Petrus zegt: nee, het is eigenlijk een andere groep die het volk van God zal zijn. Degenen die daarvoor helemaal geen volk waren en degenen die geen barmhartigheid hadden ontvangen. Hij bedoelt dat heidenen en anderen die geen deel van Gods volk waren, dat wel zullen worden. Paulus gebruikt deze verzen in Romeinen hoofdstuk 9 op dezelfde manier als Petrus.

23

Joden en heidenen samen Gods volk

In Romeinen 9, vers 23 en 24, zegt Paulus:

En dat met het doel om de rijkdom van Zijn heerlijkheid bekend te maken over de voorwerpen van Zijn ontferming, die Hij van tevoren bereid heeft tot heerlijkheid? Hen heeft Hij ook geroepen, namelijk ons, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen.

ROMEINEN 9:23-24

Paulus zegt dus uitdrukkelijk dat de voorwerpen van barmhartigheid Joden en heidenen zijn. Met andere woorden: christenen die gelovigen zijn. Hij zegt in vers 25:

Zoals Hij ook in Hosea zegt: Ik zal Niet-Mijn-volk noemen: Mijn volk, en de Niet-geliefde: Geliefde.

ROMEINEN 9:25

Nu gaat hij deze verzen uit Hosea citeren, en hij doet dat om te bewijzen dat Gods voorwerpen van barmhartigheid Joden en heidenen zijn. Hij zegt:

Zoals Hij ook in Hosea zegt: Ik zal Niet-Mijn-volk noemen: Mijn volk, en de Niet-geliefde: Geliefde. En het zal zijn dat op de plaats waar tegen hen gezegd was: U bent Niet-Mijn-volk, daar zullen zij kinderen van de levende God genoemd worden.

ROMEINEN 9:25-26

Dit is de passage die we in Hosea hebben gelezen. Paulus gebruikt die om vast te stellen dat zowel de heidenen als de Joden Gods volk zullen zijn. Zij zullen Gods vaten van barmhartigheid zijn. Zowel Paulus als Petrus leest deze verzen in Hosea. Als Paulus en Petrus er niet over hadden gesproken, zouden wij ze lezen en zeggen: ‘Nou, het lijkt erop dat God het volk Israël gaat herstellen en hen opnieuw tot Zijn volk gaat maken.’ Paulus zegt: ‘Nee, dat gaat over Joden en heidenen.’ Petrus zegt: ‘Dat gaat over jullie christenen.’

Veel passages uit het Oude Testament werden door de schrijvers van het Nieuwe Testament anders begrepen, omdat Jezus hun verstand had geopend. Zoals er staat:

Toen opende Hij hun verstand zodat zij de Schriften begrepen.

LUKAS 24:45

Weet je nog? Dit is een van die gevallen: een passage in Hosea. Als Paulus of Petrus die teksten niet in dit verband had aangehaald, zouden we nooit hebben gedacht dat die passages ook over ons gingen. Maar zowel Paulus als Petrus zegt dat wij, heidenen die in Christus zijn, inbegrepen zijn in die voorzeggingen over mensen die voorheen Gods volk niet waren, die voorheen geen barmhartigheid hadden verkregen. Nu hebben we die wel verkregen. En, zegt Petrus:

Maar u bent een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een volk dat God Zich tot Zijn eigendom maakte; opdat u de deugden zou verkondigen van Hem Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht,

1 PETRUS 2:9

Wij zijn met andere woorden het nieuwe Israël. Daarom noemt hij ons in vers 1 de diaspora. Dat is een term die gewoonlijk op Israël van toepassing is, maar in dit geval op ons, als vreemdelingen en bijwoners in de wereld. Het volk van God, dat vroeger, als heidenen, die positie niet had. Nu hebben we die wel.

Daarmee zijn we aan het einde van hoofdstuk 2, vers 10 gekomen.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 1 Petrus 2:1
- Psalmen 34:9
- 1 Petrus 2:3
- Hebreëën 6:4
- Hebreëën 6:5
- Hebreëën 2:9
- 1 Petrus 1:23
- 1 Petrus 2:2
- 1 Petrus 2:1-3
- Johannes 1:47
- Openbaring 14:5
- Efeze 5:3-4
- Efeze 4:29
- Lukas 8:15
- Jakobus 1:21
- 1 Petrus 2:4-10
- Jesaja 28:16
- Mattheüs 7:24
- 1 Petrus 2:4
- Psalmen 118:22
- Efeze 2:20
- Efeze 2:21-22
- Mattheüs 18:20
- Hebreëën 3:6
- 1 Korinthe 3:16
- 1 Petrus 2:9
- Openbaring 5:10
- Romeinen 12:1
- Hebreëën 13:15
- Mattheüs 28:19-20
- 1 Petrus 2:5

- Hebreëën 13:16
- Jesaja 8:14
- 1 Petrus 2:8
- Johannes 5:47
- Handelingen 16:14
- 2 Thessalonicenzen 2:11
- Mattheüs 21:43
- Hosea 1:6
- Hosea 1:8-9
- Hosea 1:3
- Hosea 1:10
- Hosea 2:22
- 1 Petrus 2:10
- Romeinen 9:23-24
- Romeinen 9:25
- Romeinen 9:25-26
- Lukas 24:45

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.